

[H. Chr. Petersen.]

vene til store Skatter, kan Udvikling ikke finde Sted, Kapitalen indskrænkes, Stagnation og Tilbagegang bliver Følgen, og i deres Fodspor følger øget Arbejdsløshed og øget Understøttelse.

Det vil sikkert blive Resultatet af det Lovforslag, der ligger her, naar det nu gennemføres, at vor By drages ind i den samme Atmosfære som andre Byer, hvor man har stort Skattetryk. Arbejdsløsheden vil forøges, og Erhvervene vil ikke arbejde saa godt som før. Jeg tror nu ikke, Samfundet er tjent med den Slags Ting, og allermindst Arbejderklassen, men jeg maa indrømme, at en Politisk som vor ikke fanger Masserne; det er meget lettere at tordne mod Kapitalen og gaa hen og hente den, hvor den er. Sandt er det imidlertid, at Kapitalen er til Arbejdernes Gavn, den bringer Arbejde og bringer Lykke ind i Hjemmene. Jeg haaber, at de socialdemokratiske Førere inden ret længe vil komme til Erkendelse af dette og foretage en Vending i Lighed med, hvad der i den senere Tid er sket paa mange af Partiets tidligere hævdede Programpunkter. Det gaar ikke at spise alle Værdier op, men det er det, det foreliggende Lovforslag peger i Retning af, og vi ender i saa Fald alle i Fattiggaarden.

Det nytter ikke, der raabes Advarsler til Regeringen om en Kursændring, ja endogsaa udefra. Regeringen er døv for disse Formaninger, Understøttelse er den eneste Balsam, man har at læge Saarene med. Gaa til Bunds i Sagen tør man ikke. I Dag Understøttelse til de nødstedte Byer og andre Byer, i Morgen til Arbejderne, i Overmorgen til Fiskerne, næste Dag Husmændene, næste Dag Gaardmændene, og saadan bliver det ved i en Uendelighed. Men derved breder Fattigdommen sig, og inden ret længe er hele vort Samfund en eneste stor Fattiggaard, som vore Børn vil komme til at slæbe for at komme bort fra. Jeg spørger: Er dette forsvarligt?

Jeg hører saa ofte i denne Sal Tale om Krav om Rentesænkning, ikke mindst fra den højtærede Minister, der er til Stede i Dag. Der skal skaffes billig Driftskapital til Erhvervene i By og paa Land, og jeg maa sige, at jeg lytter med Betagelse paa de højtærede Ministres kloge Indsigt og vistnok ogsaa ærlige Stræben for at udvirke dette. Men jeg spørger mig selv, naar jeg sidder paa min Plads: Var det ikke en bedre Medicin, om man indrettede Statens Husholdning saadan, at man fik Skatterne ned og Erhvervene kunde faa disse Penge at arbejde med? Det tænker man imidlertid

ikke paa, man skriver blot Skatterne ud, og saa skal det andet bøde paa disse Skatter. Den kan det ikke. En Besparelse i Skatteudskrivningen vilde jo virke helt anderledes end Laan; thi Pengene er rentefri, naar man ejer dem, og vil formere sig til Gavn for Samfundet. Det vilde endvidere have til Følge, at vi fra at være et kapitalfattigt Samfund med store Renter kunde blive et kapitalopsparende Samfund med rigelige Penge, der af sig selv gav billigere Renter. Under saadanne Forhold kommer Udslaget af sig selv, Ministeren behøver slet ikke at spekulere over det.

Men nu skal der udlignes, og man søger atter at finde Steder, hvor Opsparing har bragt gode Kaar. Nu skal disse Borgere paa Land og i By have en Omgang Skat igen, der saa skal anvendes til de Byer, der ved overdaadig Administration har bragt deres Indbyggere i en uheldig Situation. Sparsommelighed skal straffes, og utidigt flot Administration skal belønnes.

Nu er Turen igen kommet til den By, jeg har den Ære at repræsentere, og en ny Aareladning af denne Bys Borgere skal finde Sted. Jeg ved vel, at den Protest, jeg paa mine Medborgeres Vegne nedlægger, ikke vil bære Frugt, men den skal alligevel fremsættes, thi vort Program er, at gode, sunde økonomiske Forhold, hvad enten det gælder Hjemmet, en Forretning eller kommunal Administration, fremkommer ikke, naar man bruger alt, hvad man tjener, men ved at der gennem Opsparing lægges noget til Side. Og jeg vil tillade mig at fremdrage, at naar Odense i Dag er bedre stillet end andre Byer, er det, fordi den har ført sin egen Politik. Efterhaanden som man fik Raad dertil, har man anskaffet det, man syntes var ønskeligt, og har ikke gjort det gennem store og dyre Laan som saa mange andre Byer. Jeg vil gerne fremdrage nogle enkelte Tal, som er hentet fra den af Udvalget for Provinsen og Hovedstaden udsendte Opgørelse. Den viser, at en stor By i Jylland i alt til løbende Udgifter pr. Indbygger har brugt 151 Kr.; paa samme Tid kan Odense administreres for 99 Kr., altsaa for ca. 66 pCt. af det nævnte Beløb. Til Forsorgsadministration er i den jyske By brugt 4 Kr. 28 Øre pr. Indbygger, hos os 1 Kr. 89 Øre. Til almindelige Administration er brugt 7 Kr. 48 Øre, hos os 5 Kr. 18 Øre. Til Aldersrente er i den nævnte By brugt 8 Kr. 18 Øre, der har vi været lidt flotte og brugt 8 Kr. 98 Øre, idet vi har det Program, at de gamle og syge kan vi yde noget. Den nævnte By bruger til Skolevæsen 16 Kr. 25 Øre., vi 13 Kr. 82 Øre, og